

Un núvol després, un ja no hi és,
i els espectres, que no existeixen,
ho celebren cofois i s'abracen.
Travessava el núvol un petit ocell
invisible i la immensa majoria
ho va veure immensament: un boig.

Dins hi havia la pluja invisible
i, a terra, l'ombra de l'aigua invisible,
i també la formiga invisible que pujava
a l'arbre invisible d'on queia invisible
una fulla fremint per una brisa lleu
i fresca elogiada per tothom.

Plourà, va dir, i ningú va anar
al psiquiatra perquè ho declarava,
sense veure-ho, un presentador
de televisió moltes hores visible.

Així com un es toca, o es talla
les venes, fins i tot s'enamora,
i contempla la sang i no se sent.
I es fa espectre, que no existeix,
i ho celebra cofoi i s'abraça, s'abraça.
I, un núvol després, un ja no hi és.